

כשהגיע הגאון רבי שמואל שטראשון זצ"ל (בעל הଘות הרש"ש על הש"ס), אל המקום והיושבים הגיעו לו על מה נסוב המשא ומtan, פתח הרש"ש ואמר:

במדרש (שה"ש רבה פ"ג, יז) איתא "אל גינט אגוז ירדתי וגוי" – נמשלו ישראל לאגוז, מה אגוז זה, אתה נוטל אחד מהכרי וכולן מדרדרין וمتגלגים זה אחר זה, כך הם ישראל, לך אחד מהם, כולם מרגישין וכו'".

אף הנידון דידן דומה לגל של אגוזים. משל אדם ששתח בחצרו אלף אגוזים, מעלייהם שטח תשע מאות אגוזים, מעלייהם – שמונה מאות, וכן הלאה, עד שהגיע לשורה עליונה. משסיים להעמיד את גל האגוזים, הזמין את בני העיר לחזות בಗל היפה שהעמיד בחצרו.

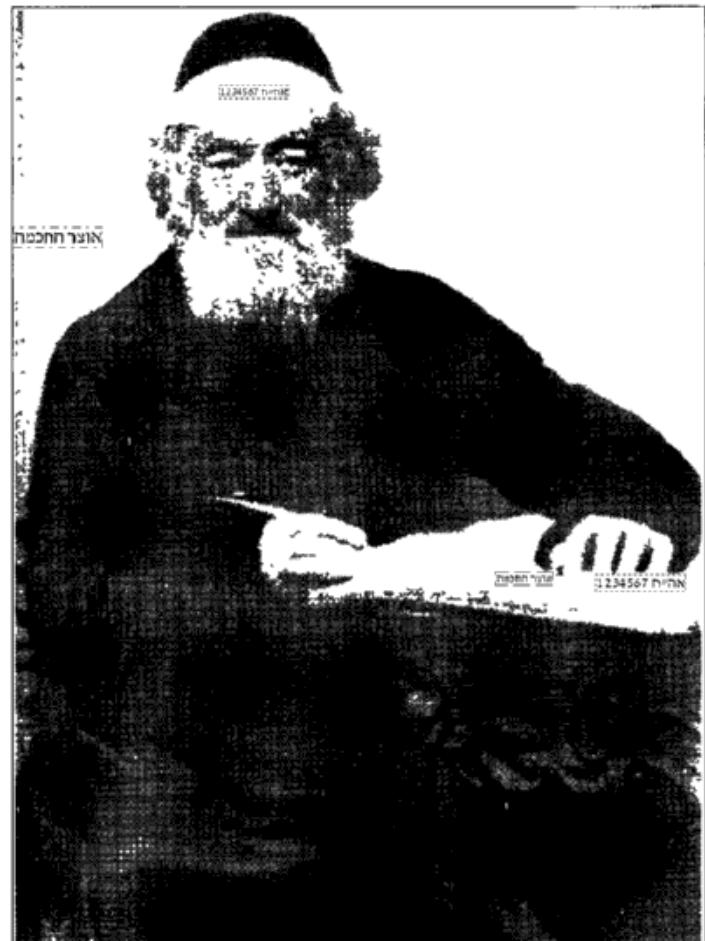
היה שם אדם אחד, אשר לחש באזני בעל האגוזים:

**"עצתי, שתוציא מאן הגל אגוז פלוני, אשר נראה שאין תוכו כבר!"**

נענה בעל האגוזים ואמר:

**"איה חכמתך? הלא בהוציא את האגוז הלזה, יפלו כל האגוזים שבगל!"**

כך – סיים הרש"ש ואמר – לענינו. ודאי שישנם מנהגים שאין מקורם בתלמוד, אלא שנשתלבו ברבות העתים עם עיקרי הלכות שבדת, אך בהיותם "בתוך הגל", מהווים הם שמיירה לכל הגל, לבסוף יפולו וידדרו...



הרש"ש